

(המשך מעמוד 18)

תמורת תשלום נאות. הוא ידע גם לספר כיצד בית-הקפה תקה ברחוב הגליל 9 ב-תחנה המרכזית, שילם לו 1000 ל"י - כדי שיעביר, יחד עם התוכנית לאישור, לידי הפקד האזורי.

בעירייה עסקים נתקפו פאניקה. בן משה נמוך הקומה ורחב הגרם, גרוש ואב לחמישה ילדים, נעצר בחמישי ליוני, אך למרות חקירתו הממושכת של רב-פקד בן-ימין ויגל, סירב החשוד לשתף פעולה, הכחיש בעקשנות הכלכלית בלתי ברירה, הוא הואשם רק על סמך הודאתו של המנהגס, בשני מיקרים של לקיחת שוחד - פעם של 200 לירות ופעם של 300 לירות.

כאשר היו גם המנהגס וגם בן משה בידי המשטרה, נתקפו בעלי העסקים בתל-אביב בפאניקה. היה ברור להם שאם שניים אלה יספצו פניהם, עלולים רבים מהם למצוא את עצמם מאחורי סורג וברית.

ארבעה ימים לאחר מעצרו הראשון, הרי בא בן משה שוב בפני שופט שלום. כי בינתיים גילה מדור הרמאויות פרט חדש: בן משה קיבל מבעל סטייקיה מסוימת 250 ל"י שוחד, אולם דרש עוד 150 ל"י. כאשר נתקל בסירוב, איים ברשום דו"ח.

"אורי השותף שלי שוחד". הפרטים החדשים על מעשי השוחד של בן משה התקבלו במשטרה מפיו של פקיד-תברואה בכיר אחר. פקיד זה התגלה למשטרה כי עקבות הודאתו של המנהגס, הוא נעצר מיד - והחליט לשתף פעולה, על מנת לזכות ביחס מיוחד, ואכן, בתמורה, נאסר שמו לפירסום והוא שוחרר בערב.

פקיד זה נתן לכדור השלג המידרדר דחי פה נוספת. בין השאר גילה, כי בעליו של בית-הקפה והקונדיטוריה דחומה בתחנה הרי מרכזית הלעיטו אותו בשוחד במשך שנים. הוא גילה כי בעלי הקפה - נחמן בהריר, יעקוב גרבוב ויונה הרצמן שילמו לו במשך שנים 50 ל"י כל פעם שנכנס לרשום דו"ח. בעקבות עדות זאת נעצרו השלושה. גר-בוב והרצמן שוחררו כעבור עשרה ימים, ואילו בהריר בילה שלושה שבועות בבית-הסוהר. טען השבוע יעקב גרבוב בפני כתבת העולם הזה: "אני לא נתתי שוחד. אם בהריר נתן או לא, אינני יודע. אצלנו יש נוהג ש-

נות מסוג אחר - כמו שרה כהן (45). אחד הפקחים שנעצרו היה זה הממונה על איזור רמת-ישראל וביצרון, שם עמדה ה-סטייקיה של שרה כהן.

סיפרה השבוע שרה בדמעות בעיניה ל-כתבת העולם הזה: שנה וחצי כבר אני מתדפקת על דלתות מחלקת התברואה - ועדיין לא קיבלתי רי-שיון לסטייקיה שלי, שפועלת בצומת ביצ-רון-דסה-מכבים.

שילמתי עשרות אלפים לירות דמי-מפתח עבור חנות-מכולת, כדי להפוך אותה ל-סטייקיה. באתי לעירייה לבקש רישיון. בי-תחילה לא רצו לתת לי בכלל. רק אחרי שרצתי כמה פעמים והבאתי אישורים ממש-רד הסעד שאני בלי בעל, ועלי לפרנס שמו-נה ילדי, אישרו לי. אבל קודם אמרו שעלי להביא תוכנית ממהנדס. ממחלקת התברואה שלחו אותי למהנדס בשם אלר.

הלכתי אליו ושילמתי לו כמה מאות ל-ירות בשביל התוכנית. הבאתי את התוכנית לעירייה, ואמרו לי שזה בסדר. הייתי כבר מאושרת. סירדתי את הסטייקיה והתחלתי ל-עבוד. פתאום יום אחד נכנס אלי פקד ו-אומר שזה לי בסדר. חסר ששעון-מים. רשם לי רפורט. שילמתי קנס 80 לירות, וסידר-תי ששעון-מים. אחרי זה שוב פעם בא ה-פקד, אותו סקה. ורשם לי עוד רפורט. שאלתי אותו על מה הפעם? אמר שהסטי-קיה מלאה עשן וצריך לעשות ארובה. עד שלא אעשה ארובה לא אקבל את הרישיון. אבל אני אין לי כסף לבנות ארובה. באיזור שלנו אין קולנוע ואפילו לא בית-ספר תי-כון. אני מוכרת בקושי 50-60 פיתות ל-

מנהל רישוי ותברואה פיפר... אין תגובה

יום, יחד עם המלפ. או מאיפה יהיה לי כסף לארובה? חצי שנה זה נמשך כבר ככה עם האר-בה. פעמיים בשבוע אני כאן בעירייה, ולא מצליחה לקבל רישיון. בינתיים כל הזמן היו הרפורטים אוכלים לי את הפרנסה. ר-כל הזמן לא הבנתי למה לא נותנים רישיון. עכשיו, כשקראתי בעיתון על השוחד ל-פקחים בעירייה, וכשנודע לי שגם הפקח שלנו נעצר - הבנתי הכל. אם הייתי מ-למת לו שוחד, כבר היה לי מזמן רישיון. הייתי משלמת לו 200 לירות - והרישיון היה בידי. על הרפורטים, לעומת זאת, כבר שילמתי יותר מאלף לירות - ועדיין אין לי רישיון.

פיפר לא מצצפה. על עוצמתה של שערוויית השוחד מעייה יותר מכל העובדה, שהיא הצליחה לזעזע אפילו את הנהלת ה-עירייה, שבדרך כלל אינה נוטה להתרגש בקלות. אחרים מחברי ההנהלה שוקלים כ-רגע את האפשרות לתבוע ממנהל מחלקת התברואה והבינוי, יצחק פיפר, להתפטר מ-תפקידו. לאחר שנתגלה כי מחלקתו הייתה מוכת-שוחד מכף-רגל ועד ראש. מה גם, ש-פיפר מייצג בוועדת הרשימות העירונית לא רק את העירייה, אלא גם את משרד הברי-אות.

על דעתו של פיפר עצמו בנידון לא ניתן לעמוד. כאשר נתבקש על-ידי כתבת העולם הזה להגיב על הפרשה, סירב. "מי שרוצה פרטים", הסביר, "שיטנה להנהלת-העירייה".

שמו נאסר לפירסום בצו בית-המשפט.

נתמנת

דבר. גם חפצי הערך שהיו על הנרצחים נותרו על גופותיהם.

האפשרויות האחרות, כי הרצח בוצע על רקע פוליטי או על רקע של נקמה אישית, נפסלו גם הן. קיימים כמובן יסודות קיצו-ניים בארצות-הברית, הרואים ברומן פולנ-סקי קומוניסט שהגיע לארצות-הברית מ-מדינה קומוניסטית, כדי לזרוע בה את זרעי-הסכנה האדומה. אולם אין זה מתקבל על הדעת שאירגון לאומני קיצוני יפרע את החשבון עם אורחים מיקריים בביתו של פולנסקי ולא עימו עצמו.

גם האפשרות של נקמה על רקע רומנטי או אחר נראתה בלתי סבירה. פולנסקי ושרון ניהלו אורח חיים של היפיס מאז נישאו בינואר 1968. קודם לכן חיו ביחד שנתיים כבעל ואשה ללא נשואין. את מר-בית זמנם בילו דחקא בלונדון, בה בחר פולנסקי לחיות וליצור, אחרי שנשט את פולין מולדתו. לא היו להם אויבים אי-שיים. האדם היחיד, שיכול היה לרצות לנ-קום בהם, היה מאהבה לשעבר של שרון, ג'יי סברינג - שנרצח אף הוא בדם קר.

היתה כמובן גם האפשרות שהרציחות בוצעו בידי פסיכופאט שנתקף אמוק. אולם פסיכופאטים כאלה אינם מסתכנים על פל-רוב בחזירה לבתים בהם נמצאים אנשים רבים. הם בוחרים את קורבנותיהם כבר-דדים או באוסן מיקרי תוך שמירה קפד-נית על כללי הזהירות, לבל יתפסו. ואילו כאן ברור היה שרצח שרון טייט וחבריה תוכנן בקפדנות, בוצע ככל הנראה בידי יותר מאדם אחד, ונועד למלא מטרה-שטנית, כפי שהוכיחה הכתובת "חור" ש-נמחה בדם על הדלת.

כל הסימנים הצביעו לכיוון אחד: מבצעי הרצח השתייכו לקבוצה שבה פגע רומן פולנסקי. עתה נקמו את נקמתם בצורה אל-אנושית.

זעקות מקפואות-דם

רומן פולנסקי, במאי פולני צעיר, נמוך קומה ורחוק מלהיות יפה-תואר, התפרסם בעולם המערבי עת הוצג שם סרטו הפולני סכין במים. ב-1963 עזב את פולין והחל לביים סרטים במערב, תחילה בלונדון, ואחר-כך גם סרטים אמריקאיים.

שעות הבוקר המוקדמות של יום השבת האחרון, הגיעה עובדת-הנקיון וינ-פריד צ'פמן לחילה הצבועה אדום, ברובע המגורים היקר בל-איייר בלוס-אנג'לס. מזה מיספר חודשים נמצאה החילה המפוארת בשכירותם של צמד אנשי הקולנוע הידועים - הבמאי רומן פולנסקי ואשתו, הכוכבת ההוליוודית שרון טייט.

כשנכנסה עובדת הנקיון אל המדשאה המקיפה את החילה, קפאה בבעתה. על הדשא היו שרועות שתי גופות של גבר ואשה בלתי מוכרים לה. ממכונית לבנה שניצבה בסמוך ביצבץ גופו של גבר ש-ראשו היה מכוסה דם. וינספריד צ'פמן וינקה אל הבית כדי לטלפן ולהזעיק את המש-טרה. אולם כשנכנסה לחדר המגורים, הת-גלה לעיניה מחזה אימתני עוד יותר: על חבל מוכתם בדם, שהשתלשל מקורת התיק-רה, היו תלויות שתי גופות. האחת היתה גופת גבר. הגופה השנייה, של אשה לבושה בתחוגני מיני ובחזייה לבנה, היתה גופתה של שרון טייט בת 26. אשתו של פולנ-סקי, שהיתה בחורש השמיני להריונה. על דלת החדר נרשמה בדם מילה אחת: "חור".

שאר הקורבנות, שנרצחו בצורה אכזרית בשיטות שונות, מירייה ועד דקירת פגיון, היו יודייהם ובני-ביתם של טייט ופולנסקי. היו אלה אביגיל פולגר (26), בתו של איל-קמה נודע; מטיק הסרטים הפולני ויצקי פריקובסקי (39); ספר האופנה ההוליוודי ג'יי סברינג, שהיה ארושה של שרון לסני שנישאה לפולנסקי, וסטיב פארנט בן ה-19, צעיר בלתי-ידוע.

כשהגיעו חוקרי משטרת לוס-אנג'לס למ-קום, הם עצרו מיד כחשוד ברצח את ויליאם גארסטון (19), אחד מעובדי משק-הבית, שהסתתר בכיתן האורחים שבחצר החילה. אולם כעבור שעות מיספר כבר היה ברור לחוקרים כי הם ניצבים בפני אחת מתעלומות הרצח הנוראות של המאה, איומה כליכך, עד שהיא כימעט בלתי נתפסת על-ידי הרמיון האנושי.

נקמה אי-אנושית

רוצחים לא ביצעו את הרצח ה-רומוני לשם שוד. בחיפושים שנערכו בזירת הרצח הסתבר כי לא נגנב מהבית

ביום החתונה שרון טייט והבמאי רומן פולנסקי ביום החתונתם, שנערכה בלונדון בינואר 1968. בחתונה הופיעו שניהם כהיפיס, כששרון לובשת שמלת-ילה מיני. בלילה ערכו מטיבה עליזה ורעשניה במועדון פלייבוי.

מתלוננת כהן "לא הבנתי למה..."

ל אחד מן השותפים חופשי להוציא 100-20 לירות לחודש למען העסק לפי הבנתו, אף אחד לא מבקש ממנו דין וחשבון. אני פילו לא שאלתי את בהריר אם הוא נתן ו לא. אותי עצרו ללא עוול בכפי. רב-פקד נימין ויגל קרא לפקיד שקיבל שוחד, ושאל ותו לאנגד עיני אם נתתי לו שוחד. הפקיד כחיש ואמר שלא. אפילו את האוסו שלי נתנו לי להתזיר הביתה".

גם הרצמן ובהריר הכחישו שנתנו שוחד. קיד העירייה עצמו הצביע רק על בהריר על האדם ממנו קיבל את הכסף. יחד עם ות, כשהובא בהריר מחדש בפני שופט ה-לום, טען פרקליטו, עורך-הדין משה שחטר, 'המשטרה מבקשת את הארכת מעצרו רק ומצער-לחץ נגדו.

אם דשמונה ידדים. אנשי עסקים שירים, היכולים להרשות לעצמם לשלם וחד לפקחים מתוך רוחותם הנאים, לא היו קורבנות היחידים בפרשה. היו גם קורב-